

∞ De wraak van de protagonist ∞

Christian Deterink

I.

“Binnen.”

Joost opende de deur en liep de kamer in waar hij al ruim 20 jaar niet meer geweest was. Toch herkende hij het meteen; de pastorie. Er was weinig veranderd. Zelfs pastor Brik stond waar hij altijd leek te staan, achter het grote kabinet dat middenin de kamer stond. Hij deed net een kazuifel aan een hangertje —ook weer zo typisch— maar bevroor in zijn beweging toen hij Joost zag.

“Wie bent u?”, vroeg hij op zijn hoede. Joost glimlachte in het besef dat pastor Brik iemand anders had verwacht.

“Je kent me wel”, zei hij.

Pastor Brik staaarde hem aan en zijn mond ging een paar keer open en dicht. Ten slotte zei hij zuchtend: “Joost...”

Joost liep naar hem toe en zette zijn handen op het kabinet, “Juist. En dat terwijl je iemand anders had verwacht, niet?”

De blik van de sprakeloze pastor schoot nerveus heen en weer.

“Zal ik de situatie dan maar schetsen? De koster heeft vanavond vrij en er is geen dienst, dus er is hier vanavond niemand. Geschikte avond dus om je nieuwe oogappeltje van de basisschool zijn werkstuk te laten langsbrengen...”

Pastor Brik leek te begrijpen waar Joost heen wilde en zag er nu al uit als een geslagen hond. Joost vond het bijna jammer dat hij zich niet wat weerbaarder toonde, maar als een smid bleef hij op het aambeeld inslaan: “Voor wat persoonlijke aandacht, net zoals twintig jaar geleden... Wist u dat Dirk mijn neefje is?”

Pastor Brik zocht nog steeds naar woorden. Ten slotte hief hij zijn handen bezwerend op en begon, “Joost, het is niet wat je denkt... i-“

“Oh, jawel, het is precies wat ik denk!”, barstte Joost opeens uit, zo heftig dat hij er zelf bijna net zo erg van schrok als de pastor. Hij ging wat zachter door: “Hoe zou u het noemen? Dat u het kind gewoon even vaderlijk op schoot neemt? En dan wat onschuldig gestreel, een hand onder het truitje, die zijn weg naar onderen zoekt, een ritsje open, een broekje naar beneden. Terwijl uw adem versnelt en zich ergens in uw schoot iets verhardt? Gewoon wat speelsigheid, meer niet? Zoiets?”

“Joost”, begon de pastor, nog steeds zijn handpalmen tonend, in een slechte imitatie van een zalvende Jezus, die Joost stoorde.

“Ja?”

Pastor Brik probeerde zich te vermannen, maar hij leek niet ver te zijn van tranen, “I-ik had dat nooit mogen doen, ik weet het. Maar ik heb je nooit echt misbruikt, besef dat wel! Alleen wat... gevoeld. Ach, de verleidingen van het vlees. Je moet het begrijpen, Joost: na jou had ik mezelf weer in de hand, maar nu, met Dirkje, ben ik... ik...”

“Een pederast, dat ben je”, barstte Joost weer uit. De vergoelijkende toon die pastor Brik aansloeg, herkende hij van vroeger en irriteerde hem mateloos. Zelfs nu leek de pastor niet in te willen zien wat voor een leed hij berokkend had, “en al twintig jaar draag ik dat met me mee! En nu... nu...” Joost kon van woede even niet uit zijn woorden komen, “... nu heb je het voorzien op mijn neefje! Nou, ik kan je wel zeggen, daar blijf je met je gore poten vanaf!”

De laatste woorden had Joost op de top van zijn stem gebruld en hij zag de pastor achteruit wijken, nu voor het eerst met angst in zijn ogen. Het maakte iets los in Joost dat hem zelf verbijsterde. Nu pas besepte hij dat hij al die jaren een veel grotere woede had opgehoopt dan hij gedacht had. En die kwam er nu uit, in een koud verlangen om de pastor pijn te doen, veel pijn. Hij haalde zonder nog verder na te denken het pistool tevoorschijn dat hij had verborgen in zijn jas. Voor noodgevallen, had hij zichzelf nog voorgehouden eerder die avond. Hij liep om het kabinet heen en deed een paar stappen richting de pastor, die zich tegen de muur drukte en een angstkreet uitsloeg.

“Het wordt tijd dat ik u een lesje leer!”

“Nee... genade...”, smeekte de pastor.

“Genade? Uw God heeft u allang verlaten”, beet Joost hem toe. Hij pakte de man bij zijn elleboog en met de andere hand haalde hij uit met de kolf van zijn pistool. Hij raakte de pastor hard op diens neus, die hij hoorde kraken. Toen het bloed ging vloeien, begon de weerloze pastor te gillen als een speenvarken. De zwakheid van de pastor maakte Joost alleen nog maar woester. Was dit de man waar hij als kind zo bang voor was geweest? Hij haalde nog een keer uit, maar sloeg nu half mis. De pastor klemde zich steeds steviger aan hem vast, alsof de doodsangst hem nu alsof krachten gaf. Hij begon met beide handen Joost in zijn gezicht te slaan. “Het is niet eerlijk”, herhaalde hij met hysterisch hoge stem. Joost wankelde verrast naar achteren en het volgende moment lagen ze beiden op de grond. Joost merkte tot zijn irritatie dat pastor Brik sterker was dan hij leek. Ze rolden over de vloer, hijgend, elkaar rakend waar ze konden. Toen zag Joost het pistool liggen. Hij tastte er met een hand na, met het andere proberend pastor Brik van zich af te houden. Maar de pastor zag het en het volgende moment vochten ze om het pistool. De situatie werd met de seconde onwettelijker. Dit lijkt godverdomme wel een Hollywood-film, flitste een moment door Joost's hoofd. Metéén daarna dacht hij: een vloek in de kerk, dat is tien onzeveraders en tien weesgegroetjes. Zo diep kon een katholieke opvoeding dus verankerd zijn!

Ze worstelden voort en pastor Brik klauwde in zijn gezicht. Joost werd steeds kwader. Dat hij deze zwakkeling niet de baas kon! De viezerik wiens aanraking hij nooit meer had willen voelen! In een opwelling van razernij wist hij het pistool los te trekken uit de greep van de pastor. Misschien moest hij hem maar in de benen schieten om hem tot rust te brengen, besepte hij.

Opeens vond Joost het niet zo'n goed idee meer dat hij het pistool —eigendom van de schietvereniging van zijn zwager— had meegenomen. Maar ja, nu was het te laat. Joost probeerde het pistool te richten, maar kreeg hetzelfde moment een elleboog hard in zijn gezicht. Hij voelde iets kraken. Er trok een rode waas van razernij voor zijn ogen wat hem de kracht gaf om eindelijk het pistool net genoeg de goede kant uit te richten en twee keer te schieten richting het lijf dat nog steeds op hem lag.

De knallen waren niet veel harder dan de muggenscheten die Joost vroeger als kind afschoot — dat was dan tenminste een ding waarin de werkelijkheid afweek van Hollywood— maar het effect was er niet minder om. De pastor maakte opeens een gorgelend geluid en verslaptte. Met een verbaasde toon bracht hij vragend uit: “Joost? Wat...?”

Joost voelde opeens het warme bloed over hem stromen en wierp walgend het lijf van de pastor van zich af. Hij werkte zich hijgend op zijn knieën en zag verbijsterd de zwaar ademende pastor op zijn rug liggen op het tapijt. Zijn overhemd werd snel roder van een schotwond in de buik. Maar dat was nog niets vergeleken met zijn opengereten keel, waar met gutsen het bloed uit kwam zetten. Het bleek geworden gezicht van pastor Brik staarde Joost verbijsterd aan. Met elke ademtocht kwam er schuimend bloed uit zijn mond. Hij leek nog iets te willen zeggen, maar toen stokte zijn ademhaling, als een YouTube-filmpje dat opeens blijft hangen bij een trage verbinding. Het duurde nog bijna een halve minuut voor Joost besepte dat pastor Brik dood was. Wankelend kwam hij overeind. Zijn sweater zat onder het bloed, maar hij merkte het nauwelijks, omdat hij zijn blik niet van pastor Brik kon halen. Hij was geschokt en in verwarring. Dit had hij nooit gewild! Natuurlijk, dit was de man die hem vroeger onzedelijk betast had. Maar dit was ook al ruim twintig jaar de populaire pastor van zijn dorp. Dit had hij niet verdiend!

“Nee”, brulde Joost radeloos, “nee!”. Waarom was dit gebeurd? Waarom moest dit hem overkomen? Wie had dit zo bedacht? Was er dan toch een toornige God? Of welke zieke geest was het die dit dan bedacht had?

Hij bleef nog minutenlang boven het lijk van de pastor staan, voor hij besepte dat hij moest vluchten. Hij nam een stap en steunde onvast op het kabinet. Zijn blik viel op een zwart notitieboekje dat daar lag en hem vagelijk bekend voorkwam. Zonder er verder nog over na te denken, stopte hij het in zijn jaszak, voor hij zich wegdraaide en strompelend als een slecht bestuurde marionet zich naar de deur richting de kerk bewoog. Hij opende die en na nog een laatste blik stapte hij door de deuropening en sloot de deur achter zich. De kerk was donker en leeg, precies zoals Joost zichzelf voelde. Hij haastte zich door het middenpad, begaf zich naar de hal en opende toen de deur naar het kerkplein. Een kille maan scheen ongenadig op hem neer. Hij sloot de deur achter zich, opeens merkend dat hij bebloede voetstappen op de bruine tegelvloer had achtergelaten, een spoor dat helemaal door de kerk terug liep naar hetgeen over was van pastor Brik. Het stoffelijk overschot, noemden ze dat, bedacht hij opeens en meteen maakte de wanhoop zich van hem meester. Wat kon hij nu doen? Wat moest hij nu doen? Hij wist het niet...

II.

Ik bewoog mijn bureaustoel naar achteren en keek van afstand naar het beeldscherm waar de laatste zin ‘Wat moest hij nu doen?’ viel te lezen. Ik besepte met een schok dat ik net zo min het antwoord wist als Joost. Want wat kon hij? Hij was de moordenaar van de dorpspastor! Met alle bewijzen die hij ongetwijfeld had achtergelaten, zou de politie hem ongetwijfeld opsporen. En dan? De schande voor zijn familie! Hij zou zich niet meer in zijn eigen geboortedorp kunnen vertonen! Zelfs als naar buiten zou komen met het verhaal dat de pastor hem vroeger onzedelijk had betast, zou men de moord als beestachtig bestempelen en hem erbij. Pastor Brik was immers erg populair geweest en ook Joost realiseerde zich daar op het plein voor de kerk maar al te goed dat het goed mogelijk was dat hij inderdaad zijn enige slachtoffer was. Sterker nog, als schepper van dit alles wist ik nog zekerder dan Joost, dat dit inderdaad het geval was!

Ik begreep dat ik mijn protagonist in een onmogelijke positie gebracht had en dat ik geen idee had hoe ik verder moest met mijn verhaal. Moest ik hem zelfmoord laten plegen? Te pathetisch.

Laten vluchten? Een flut-einde! Hem zichzelf laten aangeven, of laten oppakken door de politie al evenzeer... Maar wat dan wel? Hoe moest ik mijn kleine toneelstukje laten eindigen?

Ik besloot er maar even mee te stoppen. Ik stond op en zette, ondanks het onganse nachtelijke uur, een nieuwe pot koffie. Ik ruimde wat dingen op in de keuken en begon zelfs de woonkamer te stofzuigen, nog steeds malend over Joost's patstelling.

Maar de laptop had een onmiskenbare aantrekkingskracht en na een half uur keerde ik alweer terug achter diens scherm, een verse kop dampende koffie in de hand. Ik las door wat ik had geschreven en maakte enkele kleine correcties, tot mijn oog opeens viel op de passage waarin Joost een zwart notitieboekje in zijn jaszak had gestoken. Waarom had ik dat eigenlijk geschreven? Ik had vreemd genoeg geen flauw idee. Had ik het misschien bijna onbewust ingebouwd als een detail waarmee ik het verhaal een onverwachte draai zou kunnen geven? De gedachten en ideeën tolden door mijn hoofd, tot ik opeens een ingeving kreeg die me de adem even benam. Ik had zèlf ook zo'n zwart notitieboekje, altijd liggend op de hoek van mijn bureau! Met een adem die opeens stakte in mijn keel, begon ik ernaar te zoeken tussen alle rommel en papieren. Maar eigenlijk wist ik het toen al: het boekje was verdwenen, spoorloos! Een kille rilling trok over mijn lijf toen ik besepte hoe het verhaal moest doorgaan. Ik trok het toetsenbord dichterbij en begon te schrijven aan de volgende acte.

III.

Ineengekrompen op een bankje in het kleine dorpsparkje, moest Joost hevig rillen. Het een heldere nacht en de kou trok dwars door zijn sweater, doorweekt met het koud geworden half opgedroogde bloed van pastor Brik. Hij sloeg zijn armen nog dichterbij om zich heen. Het jukbeen waar de pastor hem had geraakt klopte van de pijn en hij voelde zich nog steeds even radeloos als toen hij de kerk uit was gevlucht. Elke optie, naar huis gaan, meteen op de vlucht slaan, de laatste kogels in het pistool van zijn zwager aan zichzelf besteden, vervulde hem met afschuw. Zijn wanhoop sloeg langzaam om in woede. Waarom was hij in deze situatie gekomen? Welk noodlot

speelde dit spelletje met hem? Hij sloeg met zijn vuisten op de bank en voelde opeens iets hard in zijn sweater. Het notitieboekje dat hij had meegenomen! Hij pakte het en hield het voor zich. De zwarte kaft glansde in het maanlicht. Waarom had hij toch gedacht dat hij het kende? Was het misschien een dagboekje van pastor Brik waarin hij al zijn smerige gedachtenspingsels aan het papier toevertrouwd had?

Joost sloeg het open. In het zwakke licht zag hij dat de pagina's onordelijk vol waren geschreven met losse woorden, soms enkele zinnen en soms enkele alinea's. Maar er was geen enkele orde in te ontdekken en het leek ook geen enkel verband te houden met pastor Brik. Verward bladerde Joost door tot de laatste bladzijdes die beschreven was. Tot zijn schok zag hij hier opeens bekende namen staan. Zijn eigen naam, die van pastor Brik, Dirkje. Enkele korte woorden en zinnen waaronder 'pistool' en 'moord'. Joost was verbijsterd: had de pastor zijn komst en de noodlottige afloop voorzien? Maar daar was niets van te merken geweest. Nee, dat was onmogelijk! Gekker nog, dit hele boekje leek wel een al aantekeningenboekje van iemand die ... die dit verhaal had verzonnen! Joost bladerde weer terug. Opeens viel het hem op dat er wel in elke paar pagina's een samenhang was te vinden. Alsof in het boekje allerlei ideetjes en invallen waren gekladderd van een schrijver! Joost bladerde nog verder terug, helemaal naar het schutblad. En daar, in de rechterbovenhoek, zag hij wat hem in eerste instantie was ontgaan; een naam, Maxim Keelman. Mijn naam...

Tellen lang bleef de verbijsterde blik van Joost gericht op de naam, van wie het boekje wel moest zijn. Was hij dan de schrijver? Betekende dit dan dat de rampspoed die hem had getroffen, allemaal bedacht was door hem? Hoe dan ook moest hij weer weten over wat er voorgevallen was.

En die naam! Joost blik bleef er maar op gefixeerd, tot hem inviel dat de naam hem bekend voorkwam. Hij veerde opgewonden overeind en dwong zichzelf na te denken. Ja, hij wist het weer! Maxim was in het dorp opgegroeid, tot studie en werk hem naar de stad hadden gedreven! Hij was een dorpsjongen! Opeens wist Joost wat hij moest doen.

Twee uur later was Joost aangekomen in de stad en stopte hij zijn Skoda Fabia langs de kant van de weg. Het was inmiddels rond tweeën 's nachts en alles bevond zich in diepe rust. Hij stapte uit en ademde enkele keren diep in en uit. Hij bevond zich in zomaar een anonieme woonstraat: rijen huizen, ondiepe voortuinen en een smalle woonstraat met aan beide zijden geparkeerde auto's. Dit was de straat waar, als de informatie die hij in een half uurtje thuis op internet had verzameld, Maxim Keelman moest wonen. Joost had nog steeds hoofdpijn en voelde zich moe krachteloos, maar de woede die in hem brandde, was sterk genoeg om hem voort te drijven. Hij moest er achter komen wat die Keelman wist! En als die klootzak hem zelfs in deze situatie had gebracht, waar hij steeds zekerder van werd, dan moest hij boeten. Wat dacht hij wel, dat hij de levens van anderen zo kon vernielen!

Joost schoof het pistool achter zijn broekband en begon de straat in te lopen. Hij probeerde de onwerkelijkheid van de situatie te verdrijven, door zich te concentreren op de huisnummers. Die

liepen op, tot het nummer dat hij zocht, nummer 44. Hij bevond zich voor een groot pand dicht aan de straat, waarin zich zo te zien meerdere rijwoningen bevonden. Joost liep naar de goede voordeur en besloot toen niet aan te bellen, maar op het raampje in de deur te kloppen.

Het leek wel alsof er op het raam van mijn voordeur getikt werd! Mijn vingers bevroren boven het toetsenbord en mijn adem stokte. Het klonk heel zacht, omdat mijn werkkamer zich aan de achterzijde van het huis bevindt, maar ik had het toch echt gehoord! Ik probeerde mezelf voor te houden dat het gewoon mijn wilde fantasie was die een loopje met me nam, maar ik kon mezelf niet helemaal overtuigen. Angstig spitste ik mijn oren. Maar toen hoorde ik het weer, onmiskenbaar en duidelijker nu. Ik merkte dat ik een piepend geluidje voortbracht en kromp ineen. Wat als hij me hoort? Ik probeerde mezelf te vermannen door mezelf toe te spreken: "Wat ben je nou voor een watje? Laat je je nu echt bang maken door elk klein geluidje buiten, net zoals toen je kind was en je 's nachts niet kon slapen?" Maar toch durfde ik me niet te bewegen, bevreesd dat, wie het ook was daarbuiten, me zou horen...

Gelukkig bleef het stil en werd er niet nog een keer geklopt. Toen ik na een paar minuten heel voorzichtig de voorkamer in sloop en mezelf ertoe dwong door een spleetje in de gordijnen te spieden, stond er, natuurlijk, niemand voor mijn voordeur. Ik slaakte een zucht van verlichting, tot ik opeens het motorgeluid van een auto hoorde. Ik kon me niet bedwingen om te blijven kijken en zag de auto zachtjes voorbij mijn huis rijden. Ik kon het nauwelijks zien, maar het kon best eens heel goed een Skoda Fabia zijn...

IV.

Ach, het schrijverschap, het kan elk weldenkend mens tot waanzin drijven. De eenzame afsluiting van de wereld die nodig is om een boek te kunnen schrijven moet zonder meer schadelijk zijn voor je geestelijke gezondheid, daarvan ben ik wel overtuigd. Het kan je gemakkelijk tot de wildste en gevaarlijkste gedachten brengen. Want laat nu net schrijvers de mensen zijn met de iets te levendige fantasie! Het deed me denken aan dat boek waarin wordt verteld over de schrijver Wilkie Collins die zichzelf verliest in een horrorfantasie rondom Charles Dickens en hier uiteindelijk aan ten onder gaat. Hoeveel vaker moest dat niet gebeurd zijn? Schrijvers die krankzinnig worden, doordat hun verbeelding met hun op de loop gaat, hoeveel voorbeelden zijn er daar niet van te geven?

Toen ik de volgende ochtend de gordijnen opendeed en de stralende dag toeliet in mijn woning, probeerde ik me voor te houden dat zoiets met mij toch niet zo snel zou gebeuren. De angstige gedachten van de vorige nacht, die ik verder doorwaakt had doorgebracht zonder nog in de buurt te komen van mijn laptop, leken te worden opgelost als mist door de ochtendzon. Wat had ik me toch dwaas gedragen, alsof ik door mijn eigen protagonist zou kunnen worden aangevallen... Een schrijver die een rol krijgt in zijn eigen verhaal. Het idee al!

Ik besloot de dag goed te beginnen door me meteen te wijden aan de dagelijkse beslommingen. De boodschappen, een praatje met de buurvrouw, een belletje met mijn agent over de publicatie

van één van mijn laatste verhalen in een literair tijdschrift. Toen ik tegen het einde van de ochtend eindelijk weer de werkkamer binnen stapte, was ik weer helemaal terug op aarde. Ik wekte de laptop tot leven en de laatste zinnen die ik gisteravond had getypt verschenen op het scherm. Joost die op het raam klopte. Opperuimd begon ik weer te typen. Hoe het huis verlaten lijkt, hoe Joost zelf ook begint te twijfelen aan zijn onzinnige onderneming en na twee keer kloppen besluit weer weg te gaan. Hoe hij naar een verlaten parkeerterrein bij een recreatieplas rijdt en daar in zijn auto de nacht doorbrengt. Hoe hij de volgende ochtend wakker wordt door de zon die in zijn gezicht schijnt. Hoe hij een rondje om de recreatieplas loopt en ten slotte het vrijwel verlaten paviljoen binnenloopt, zich wat fatsoeneert in de toiletten en daar een uitgebreid ontbijt gebruikt.

Maar toen ervoer ik dat ik niet verder kon. Want waar wilde ik eigenlijk heen met het verhaal? Wat was er een passend einde voor? Ik besepte dat ik geen enkel idee had. Ik probeerde enkele opzetjes uit te werken, maar geen ervan voelde aan als zinnig. En met elk idee dat sneuvelde, realiseerde ik me steeds meer dat het verhaal toch echt maar op één manier kon eindigen: een ultieme confrontatie, hoe bang ik daar ook voor was. En tegelijkertijd kòn ik mezelf gewoon niet tegenhouden. Wie zegt dat schrijvers meester zijn over hun verhalen, liegt. Het is andersom: wij zijn hun dienaren en hebben maar te voldoen aan hun grillen!

En zo begon ik te typen: over hoe Joost hoort op de radio over dat de moord op pastor Brik is ontdekt en dat er een grote klopjacht gaande is naar de vermoedelijke dader, een 32-jarige inwoner van hetzelfde dorp. En als Joost begrijpt dat hij nog maar weinig tijd heeft, besluit hij dat hij nog maar één ultieme poging kan wagen om Maxim Keelman te confronteren, overtuigd als hij inmiddels is van mijn schuld.

Toen ik schreef hoe Joost weer naar de stad rijdt, begon ik me steeds ongemakkelijker te voelen. Maar er was iets dat me zelfs toen voortdreef en me leet doorschrijven, ondanks mijn steeds verder toenemende angst: de onbedwingbare nieuwsgierigheid die in elke schrijver brandt naar hoe een verhaal gaat eindigen.

Ik schreef hoe Joost weer mijn straat binnen rijdt. Hoe hij besluit het via de achterzijde te proberen en een brandgang in loopt. Hoe hij de huizen aftelt, tot hij zich bevindt bij de schutting van wat de achtertuin moet zijn van zijn, tja, hoe zal ik het noemen, 'onheilsprofeet'. Toen ik moest schrijven hoe hij een kliko tegen de schutting zette en hier op klimt, kon ik een huivering niet meer onderdrukken. Ik zat met mijn rug naar het grote raam dat uitkeek op de achtertuin, maar moest me inhouden om me niet om te draaien toen ik typte hoe Joost op de schutting klimt en met een sprong terecht komt in mijn tuin. Toen hoorde ik een geluid vanuit de tuin, waardoor ik verstijfde van schrik. Ik draaide me om en zag, hoe kon het ook anders, door de vitrage heen in mijn achtertuin het silhouet van een man.

V.

Sommige mensen zeggen wel eens dat ze zich in een film waanden, als ze over een traumatische gebeurtenis vertellen. Zoiets gebeurde ook mij: ik had opeens de heel sterke gewaarwording in

mijn eigen verhaal te spelen. En ik besepte dat vluchten niet meer kon. Werktuiglijk liep ik naar het raam, schoof de vitrage opzij en opende de schuifdeur naar de achtertuin.

Daar stond hij, met zijn handen langs de zijkant van zijn lijf, me gebiologeerd aan te staren.

Natuurlijk was het Joost, een lange smalle jongeman. Hij had een lelijke blauwe plek op zijn gezicht en zat onder de schrammen. Tot mijn verbazing zag hij er niet helemaal uit zoals ik me hem voorgesteld had. Iets kleiner misschien, of met een iets ronder gezicht, ik wist het niet precies. In hoeverre is een schrijver eigenlijk echt de meester over zijn eigen verhalen?

“Joost”, zei ik met krakende stem terwijl ik over de drempel naar buiten stapte, als in begroeting. Ik probeerde wanhopig rustig te blijven.

“Je bent het echt”, fluisterde Joost, “je bestaat echt.”

Ik glimlachte dun, “Dat had mijn tekst moeten zijn. Maar goed, dat redigeer ik nog wel.”

“Je bent echt mijn schrijver. Degene die dit vreselijke verhaal voor me bedacht heeft”, fluisterde Joost weer, met trillende stem.

Wat kon ik doen? Ik wist een kort knikje te geven.

“Waarom?”, bracht Joost uit met wanhoop in zijn stem, “Waarom laat je me hem vermoorden? Dat had toch allemaal niet gehoeven?”

Ik hief mijn handen op, “Dat moest voor het verhaal, omd...”

“Het verhaal? Het verhaal?”, barstte Joost uit, nu met luidere stem: “En ik dan? Telt dat niet? Je hebt mijn hele leven geruïneerd!”

“Maar”, bracht ik verontwaardigd uit, “je bestáát niet eens echt, je bent er alleen maar omdat ik je bedacht heb...”

“En dat geeft je zeker het recht mij ten gronde te richten”, beet Joost me woest toe, een stap dichterbij zettend, “Ik zou je hier ter plaatse moeten doodschieten! Dan draai ik ten minste voor één zinvolle moord het gevang in!”

Ik voelde me wanhopig en tegelijkertijd opstandig en boos worden door dit belachelijke toneelstukje met mijn protagonist, “Je luistert niet! Je bestaat alleen in mijn hoofd! Zonder mij zou je niet eens bestaan!”

“Oh ja?”, zei Joost die het pistool vanachter zijn broekriem vandaan haalde, “dat zullen we nog wel eens zien als ik je lood laat eten!”

Ik was nu ronduit geïrriteerd. Zo'n belachelijke macho western-cliché als ‘iemand lood laten eten’ zou ik nooit toelaten in één van mijn verhalen! Het was tijd dat het doek viel in dit belachelijke toneelstukje.

“Nu is het genoeg!”, beet ik Joost woedend toe, “ik ben helemaal klaar met je! En met dit verhaal ook! En ik ben degene die dit kan beëindigen, zo eenvoudig als een knip met mijn vingers”.

Demonstratief hief ik mijn rechterhand en drukte mijn duim en wijsvinger al tegen elkaar.

“Probeer het maar!”, snauwde Joost. Hij richtte zijn pistool nu recht op me en spande de haan.

“Zo zij het”, snauwde ik woedend terug. En op precies hetzelfde moment als dat ik met mijn vingers knipte, vuurde Joost.

